

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **P. H., s.r.o.**, so sídlom H., zastúpený: JUDr. R. K., advokát, H., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/221/10799-63844/2006/991909-r zo dňa 04.09.2006 a č. I/221/10803-63879/2006/991909-r zo dňa 04.09.2006, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S/228/2006-50 zo dňa 13.07.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S/228/2006-50 zo dňa 13.07.2007 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/228/2006-50 bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutí správcu dane a odvolacieho daňového orgánu, ktorým bol vyrubený rozdiel DPH vo výške 2 323 280,-- Sk a 1 978 010,-- Sk za zdaňovacie obdobie 3. a 4. štvrťrok 2004 podľa § 49

ods. 2 zák.č. 222/2004 Z.z. Súd dospel k záveru, že uvedené ustanovenie zákona je v zásade rovnaké ako čl. 17 ods. 1, 2 Smernice Rady EÚ č. 77/388/EMS zo dňa 17.05.1977, aj keď v článku 17 ods. 2 Smernice Rady EÚ nie je výslovne použitý termín „platiteľ“, avšak je v ňom uvedené, že ak tovar a služby sú použité pre účely ich zdaniteľných plnení, z čoho vyplýva rovnaký záver, pretože zdaniteľné plnenia sa môžu dotýkať len platiteľov alebo osôb podliehajúcich dani. Vzhľadom na to, že súd nepovažoval za potrebné pre vynesenie rozsudku rozhodnutie Súdneho dvora ES o predbežnej otázke tak, ako žiadal žalobca, súd nepožiadaval Súdny dvor, aby o tejto otázke rozhodol. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca prijaté služby a tovar nepoužil na účely svojho podnikania ako platiteľ dane z pridanej hodnoty, pretože tak urobil ešte v období, keď nebol platiteľom dane, v dôsledku čoho rozhodnutia správcu dane a žalovaného o nepriznaní odpočítania dane boli vydané v súlade so zákonom, ako aj v súlade so Šiestou smernicou Rady.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal jeho zmenu a zrušenie rozhodnutí daňových orgánov pre nezákonnosť spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca dôvodil tým, že Krajský súd v Banskej Bystrici podľa názoru žalobcu zotrval na nesprávnej interpretácii a aplikácii ustanovenia § 49 ods. 2 zák.č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, ktorá je v rozpore s článkom 17 ods. 1, 2 písm. a/ a článkom 18 ods. 1 písm. a/ Smernice Rady č. 77/388/EHS zo dňa 17.05.1977. Žalobca je tiež toho názoru, že Krajský súd v Banskej Bystrici nesprávne interpretoval ustanovenie článku 17 ods. 2 písm. a/ Smernice Rady č. 77/388/EHS zo dňa 17.05.1977, keď vo vzťahu k pojmu „zdaniteľné plnenia“ v ňom použitom uviedol, že „zdaniteľné plnenia sa môžu dotýkať len platiteľov alebo osôb podliehajúcich dani“ a zotrval na dôvodoch uvedených v samotnej žalobe, pričom skutkové zistenia nenamietal.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu v medziach a z dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd s poukazom na § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom od 15.10.2008), ďalej len OSP, rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd v predmetnej veci vychádzajúc zo skutkových zistení daňových orgánov, ktoré žalobou neboli dotknuté, vec správne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a považuje ich za svoje vlastné.

K obsahu podaného odvolania odvolací súd len dodáva, že ani v podanej žalobe, ale ani v odvolaní, žalobca neuviedol skutočnosti, tvrdenia a právne úvahy, na základe ktorých by bolo dôvodné konštatovať nesprávnu aplikáciu § 49 ods. 2 zákona o DPH a jej rozpor s čl. 17 ods. 1, 2 písm. a/ a čl. 18 ods. 1 písm. a/ Šiestej smernice. Žalobca nevyvrátil skutkové zistenie, že prijaté fakturované plnenia nepoužil pre uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení ako platiteľ, pretože plnenia sa viazali na obstaranie predaja pozemkov, ktoré predal žalobca jednoznačne *ešte pred obdobiem* , v ktorom sa stal platiteľom dane. *Preto z odmeny vyplatenej na podklade posudzovaných daňových dokladov – faktúr, v súvislosti so sprostredkovaním predaja pozemkov, nevznikol žalobcovi nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, pretože platba za plnenia, ktoré mu boli poskytnuté (sprostredkovanie predaja pozemkov) ako neplatiteľovi dane z pridanej hodnoty, bola zrealizovaná až následne po dodaní zdaniteľného plnenia pričom rozhodujúcou udalosťou na určenie obdobia* , do ktorého je potrebné zahrnúť uvedený zmluvný vzťah na vznik daňového nároku, je v tomto prípade dátum predaja pozemkov resp. „dodania sprostredkovacích činností súvisiacich s predajom pozemkov“ a to aj s poukazom na článok 10 ods. 1 a 2 Šiestej smernice Rady zo dňa 17.05.1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ ich stanovenia (77/388/EHS), podľa ktorého:

- a) Pojem „*zdaniteľný prípad*“ predstavuje udalosť, na základe ktorej sú splnené právne podmienky potrebné na vznik daňového nároku.
- b) „*Daňový nárok*“ vzniká, keď sa daňový úrad podľa zákona stane v danom momente oprávneným požadovať daň od osoby povinnej túto daň zaplatiť, odhliadnuc od toho, že časť platby sa môže odsunúť.

Podľa článku 10 ods. 2 citovanej smernice **zdaniteľný prípad a daňový nárok vzniknú, keď sa dodá tovar alebo poskytnú služby.** Dodávky tovaru, ktoré nie sú uvedené v článku 5 (4) b/ (čl. 5 (4) b/ sa vzťahuje na skutočné odovzdanie tovaru zo zmluvy o prenájme tovaru a zo zmluvy o predaji tovaru na splátky) a poskytovanie služieb, z ktorých vyplývajú následné účtovné výkazy, alebo platby sa budú považovať za ukončené

v okamihu, keď skončí obdobie, ku ktorému prislúcha takýto účtovný výkaz alebo platba.

Ak sa však má platba uskutočniť na účet pred dodaním tovaru alebo pred poskytnutím služieb, daňový nárok vznikne po prevzatí platby.

Z uvedeného je nesporné, že za zdaniteľný prípad, u ktorého sú splnené právne podmienky v zmysle citovanej smernice na vznik daňového nároku, možno považovať taký prípad – realizáciu plnenia alebo samotnú platbu, ak je zrealizovaná ešte pred dodaním tovaru alebo služieb.

Na podklade skutkových zistení je teda nesporné, že v tomto prípade samotné plnenie (dodanie a poskytovanie služieb) predchádzalo ich zaplateniu, čiže zdaniteľný prípad v tomto prípade v zmysle článku 10 uvedenej smernice vznikol ešte v čase predchádzajúcom obdobiu, v ktorom sa žalobca stal platcom DPH a z uvedených dôvodov v tejto časti postupovali daňové orgány zákonne a krajský súd vecne správne rozhodol, keď potvrdil rozhodnutie žalovaného.

Rovnako aj v druhom prípade sa telekomunikačné služby spotrebovali a boli použité na účely podnikania v čase pred registráciou žalobcu ako platiteľa dane. Na základe uvedeného žalobca nespĺnil podmienky na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH a nevznikol mu nárok na odpočítanie dane uplatnený v zdaňovacom období III. štvrt'rok 2004 tak, ako je uvedené v rozhodnutiach správcu dane aj žalovaného i krajského súdu.

Odvolací súd síce prihliadol na námietku, ktorú uplatnil žalobca v odvolaní, ktorou sa domáhal priameho účinku Smernice Rady č. 77/388/EHS zo dňa 17.05.1977, avšak na tento prípad nebolo možné priamo aplikovať články 17 ods. 1, 2 písm. a/, článok 18 ods. 1 písm. a/ citovanej smernice, ktorých priamej aplikácie sa žalobca domáhal, pretože tu neboli splnené primárne podmienky na vznik priameho účinku smernice a to z dôvodu, že žalobca nespĺnil podmienky vzniku daňového nároku podľa článku 10 citovanej smernice na to, aby predmetné posudzované plnenia mohli byť dôvodom na vznik práva na odpočítanie dane podľa článku 17 ods. 1 citovanej smernice pre žalobcu, keďže predaj pozemkov a s ním súvisiace služby sprostredkovateľa boli zrealizované v čase, keď žalobca nebol registrovaným platcom DPH a neboli tak splnené právne podmienky

na vznik daňového nároku.

Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny a to z vyššie uvedených dôvodov poukazujúc aj na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 246c OSP a § 224 ods. 1 OSP a v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá tak, že žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v odvolacom konaní úspech nemal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. novembra 2008

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková